

Література:

1. Теорія держави і права : підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. / О. В. Петришин, С. П. Погребняк, В. С. Смородинський та ін. ; за ред. О. В. Петришина. – Х. : Право, 2014. – С. 147. 6. Черкас М. Є. Правосвідомість та її функції в механізмі правового регулювання : монографія / М. Є. Черкас. – Х. : Право, 2014. – С. 30.
2. Калиновський Ю. Ю. Правосвідомість українського суспільства: генеза та сучасність / Ю. Ю. Калиновський. – Х. : Право, 2008. – С. 89
3. Кулак Н.В. Загальні тенденції державного регулювання інноваційного розвитку сфери підприємницької діяльності// Молодий вчений: Науковий журнал.- Вип.. № 12.1 (40) грудень, 2016 р. Херсон: Вид-во ТОВ «Видавничий дім «Гельветика» , 2016.- С.129-135.

УДК 347.44

ДОГОВІР ФРАНЧАЙЗИНГУ: РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ В ПРАВОВІЙ СИСТЕМІ УКРАЇНИ

Студент А.М. Гановська, гр. БП-13
Наук. керівник Н.В. Кулак (КНУТД)

Київський національний університет технологій та дизайну

Для покращення умов функціонування малого та середнього бізнесу в Україні особливої актуальності набуває пошук нових ефективних організаційно-правових форм господарювання, які можуть створити умови для збільшення трудової зайнятості населення, сприяти підвищенню ефективності роботи вітчизняних підприємств, і взагалі підняти економіку нашої країни. Одним із таких способів є франчайзинг.

Договір франчайзингу це договір комерційної концесії, який регулюється Цивільним кодексом України (гл. 76), Господарським кодексом України (гл.36), нормативними актами у сфері захисту прав інтелектуальної власності, прав споживачів, конкуренції та нормами про відповідальність за якість товару.

Відповідно до ст. 1115 ЦК України за договором комерційної концесії одна сторона (правоволоділець) зобов'язується надати другій стороні (користувачеві) за плату право користування відповідно до її вимог комплексом належних цій стороні прав з метою виготовлення та (або) продажу певного виду товару та (або) надання послуг.

На думку автора, законодавче регулювання договору франчайзингу в Україні є недосконалим, тому сторони в основному укладають договір співпраці, формулюючи його зміст довільно, що не суперечить національному законодавству.

Раніше даний договір підлягав обов'язковій державній реєстрації (ч. 2 ст. 1118 ЦКУ), однак враховуючи останні зміни в законодавстві вже немає такої потреби.. Договір франчайзингу є достатньо новим інститутом в українському законодавстві, тому у підприємців постійно виникають проблеми неврегульованості франчайзингових відносин що спричиняє судові спори.

Якщо порівнювати українське законодавство про франчайзинг із світовими стандартами, можна дійти висновку, що воно знаходиться на недостатньому рівні нормативної урегульованості, що пояснюється практично відсутністю зацікавленості владних структур в розвитку цієї форми ведення бізнесу. Судова практика у сфері франчайзингу розвинена слабо, а кількість спірних правовідносин зростає.

Таким чином автор вважає, що національне законодавство потребує удосконалення та гармонізації із міжнародними угодами, розробки та прийняття власного спеціального закону про комерційну концесію (франчайзинг), адже наявність спеціального правового регулювання франчайзингу забезпечує більш ефективний захист як приватних, так і публічних інтересів, дає поштовх для розвитку малого та середнього бізнесу, створює сприятливий інвестиційний клімат.

Література:

1. Господарський кодекс України : Закон України від 16.01.2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18. – Ст. 144.
2. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40. – Ст. 356.
3. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення умов ведення бізнесу (дерегуляція) :Закон України від 12.02.2015 р. № 191-VIII // Офіційний вісник України. – 2015. – № 25. – Ст. 721.
4. Порядок державної реєстрації договорів комерційної концесії (субконцесії) : затверджений Наказом Міністерства юстиції України від 29.09.2014 р. № 1601/5 // Офіційний вісник України. – 2014. – № 82. – Ст. 2346.
5. Щодо договору комерційної концесії : Лист Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва від 11.02.2004 р. № 761 // Сайт правового порталу «ЛІГА ЗАКОН» [Електронний ресурс]. – Режим доступу http://search.ligazakon.ua/1_doc2.nsf/link1/DP1113.html.
6. Лукач І. Проблеми державної реєстрації договорів комерційної концесії / І. Лукач, І. Шкарівська // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія «Юридичні науки». – 2013. – № 2(96). – С. 111–115.
7. Цеслів А. Комерційна концесія та суміжні договори: порівняльний аспект / А. Цеслів // Бізнес Інформ. – 2013. – № 6. – С. 351–355.
8. Щербак В.Г. Управління персоналом підприємства: Наукове видання. / В. Г.Щербак – Харків: Вид. ХНЕУ, 2005. – 220 с.
9. Кулак Н.В. Загальні тенденції державного регулювання інноваційного розвитку сфери підприємницької діяльності// Молодий вчений: Науковий журнал.- Вип.. № 12.1 (40) грудень, 2016 р. Херсон: Вид-во ТОВ «Видавничий дім «Гельветика» , 2016.- С.129-135.